

μίαν φαντασίαν ιπποτικήν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Βελασκέ.

Κληρονομικῶς καὶ κατὰ τύχην ὁ Βιέρξ ἔπρεπε νὰ δοξάσῃ τὰς φάσεις τῶν μαχῶν τῶν «τύρως» νὰ ἀποδώσῃ τὰς λαϊκὰς σκηνὰς τῆς Βαστίλλης καὶ τῆς Ἀνδαλουσίας, ἰδίως δὲ νὰ μεταδώσῃ μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ χιούμορ τὰς ρομαντικὰς περιπετείας τῶν ἱπποτῶν τῆς Ἰσπανίας, τῶν μοναχῶν καὶ πριγκηπισσῶν μὲ τοὺς παράξενους μεσαιωνικοὺς στηθοδέσμους των.

Ἀλλὰ ἐκτὸς τούτων, ὁ ἀκούραστος αὐτὸς ἐργάτης, εἶχε τὸν καιρὸν νὰ εἰκονογραφήσῃ θαυμασίως τὴν ζωὴν τῶν γαλλικῶν, ἀγγλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν καμπαρέ, τοὺς «Ἐργάτας τῆς θαλάσσης», τὸν «Ἀνθρώπον ὁ ὁποῖος γελά» καὶ τὴν «Ἱστορίαν ἐνὸς ἐγκλημάτος» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας τοῦ Μισσελέ μὲ ἀληθὲς τάλαντον καὶ βαθεῖαν παρατήρησιν.

Τὸ ἐλεύθερόν του σχέδιον, τὰ λεπτὰ καὶ κομψὰ χαρακτηριστικά του κατώρθωσε νὰ τὰ

ἀποτυπώσῃ μὲ τόλμην καὶ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν ἐπὶ τοῦ ξύλου μὲ τὰς νέας μεθόδους τῆς τέχνης. Διανυγῆς καὶ πάντοτε χαρίεις, ἐπωνομάζετο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του τὸ «χαριτωμένο μὲ τὰ μεγάλα μάτια παιδί».

Διετῆρει ἐκ τῆς Ἰσπανικῆς γλώσσης τὸν ἰδιαιτερόν ρυθμὸν τῶν λέξεων, ὁ ὁποῖος τὸν καθίστα ἀγαπητὸν εἰς τοὺς φίλους του. Εἰς τὸ ἀτελιέ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, ἠὲ χαριστέϊτο ἐξετάζων ὅλας τὰς φυσιογνωμίας ἐνὸς λεπτοῦ ἥρωος τῆς «Ἐστουντιαντίας». Ἦτο ἱκανότατος εἰς τὴν κιθάραν, εἰς τὸ ἄσμα ἰσπανοαραβικῆς μελοποιίας, βεβυθισμένης εἰς ἐρωτικὴν λύπην καὶ στεναγμούς, ἐχόρευε δὲ ὡραία τοὺς ἀραβικοὺς χοροὺς, παρὰ τὴν ἀκαταλληλότητα τοῦ σώματός του.

Μίαν πρωτὰν ὁ μεγαλοπρεπὴς ζωγράφος προσεβλήθη ἀπὸ ἡμιπληγίαν, ἐνεκα τῆς κοπιώδους σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἐργασίας. Παρὰ τὸ ἀτύχημά του ὅμως θαυμαστὴ ἦτο ἡ ἀντοχὴ καὶ ἡ λεπτότης του, μὴ ἐπιθυμοῦντος νὰ λυπήσῃ τοὺς φίλους καὶ οἰκείους του, τοὺς ὁποῖους ἐνεκαρδίωσε καὶ τοὺς ἔδιδε πατρικὰς συμβουλὰς διὰ τὴν τέχνην.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ*

Ὁ πατὴρ τῆς Βάρεγκας ἦτο πολὺ ὡραῖος. ἀξιόπρεπής, ὑψηλὸς καὶ θαλερὸς γέρον. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ροδοκόκκινον, μὲ λευκὸν μύστακα, ἐστριμμένον à la Nicolas I. Μερικοὶ λευκοὶ βύστρυχοι ἐσκίαζον τὸ μέτωπόν του καὶ εὐθυμον μειδιάμα ἐπλανάτο εἰς τοὺς λάμποντας ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ χεῖλη του, ὅπως καὶ εἰς τῆς θυγατρὸς του. Εἶχε παράστημα μεγαλοπρεπές, στήθος στρατιωτικῶς εὐθυτενὲς κοσμημένον μὲ διάφορα παράσημα καὶ ἰσχυροὺς ὤμους. Ἦτο στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς ἐν τῶν καλογυμνασμένων ἐκείνων τῆς αὐστηρᾶς τοῦ Νικολάου ἐποχῆς.

Ὁ ταγματάρχης ἐξηκολούθει νὰ ἀνθίσταται ἰσχυρίζομενος ὅτι ἐλησμόνησε νὰ χορεύῃ, ἀλλ' ὅμως ἐνέδωκεν ἐπὶ τέλους καὶ μειδιῶν ἐξεκούμβωσε τὴν ζώνην του καὶ ἔτεινε αὐτὴν μετὰ τῆς σπάθης του πρὸς τινὰ πρόθυμον νέον, — ἐφόρσε τὰ λευκὰ του χειρόκτια — «πρέπει νὰ ἤμειθα ἐν τάξει» εἶπεν μειδιῶν — ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του καὶ ἔστησαν ἀναμένοντες. Ὅταν δὲ ἀντήχησεν ἡ μαζούρα ἐκτύπησε τὸ πόδι του εἰς τὸ πάτωμα καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ βαρὺ ἀνάστημά του ἐκινήθη ἐνῶ ἡ χαριτωμένη σιλουέτα τῆς θυγατρὸς του ἐθιμάτιζε παραπλεύρως αὐτοῦ καὶ ἀρέθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν δίνην τοῦ χοροῦ. Ὅλοι παρηκολούθουν τὸ κάθε βήμα τοῦ ζεύγους, ἐγὼ δὲ ἔχμ' ἰκνέμενος ἠὲ χαριστούμενος νὰ τοὺς βλέπω, ἀλλὰ μὲ συγκλίνειν καὶ ἐνθουσια-

σμέν τοὺς ἐθαύμαζα. Ἰδίως μὲ συνεκίνησαν τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρὸς ἦσαν μετρίως ἀξίας καὶ ἐχμ' τοῦ συρμοῦ. «Διὰ νὰ κατορθώνῃ νὰ παρουσιάσῃ τὴν κόρην του εἰς τὴν κοινωνίαν εὐπρόσωπον καὶ μὲ τουαλέτας τοῦ συρμοῦ, δὲν ἀγοράζει ἀκριβὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ φορεῖ ἀπλοῦστα καὶ γυνδρολαιωμένα» ἐσκεπτόμην καὶ ἀκόμη περισσότερον μὲ συνεκίνει ἡ θεὰ των. Ἐφαινετο, ὅτι ἄλλοτε ἐχόρευε περίσκιμα, ἤδη ὅμως καὶ τὸ σῶμα ἦτο βαρὺ καὶ οἱ πόδες δὲν ἦσαν ἀρκούντως εὐκίνητοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων βηματισμῶν τοῦ χοροῦ. Ἀλλ' ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς ἔκαμε δύο γύρους, ὅταν δὲ ἐγονυπέτησε καὶ ἀνείη μειδιῶσα καὶ διορθώνουσα τὸ φόρεμά της τὸ ὁποῖον παρέσυρε ὁ πατὴρ της, μὲ χάριν ἐθιμάτιζε τριγύρω του, ὅλοι παταγωδῶς ἐχειροκρότησαν. Τότε ὁ ταγματάρχης ἀνηγέρθη μὲ κάποιαν δυσκολίαν, ἔλαβε διὰ τῶν δύο χειρῶν του τὴν κόρην του καὶ, ἀφοῦ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν ὠδήγησε πρὸς ἐμέ, νομίζων ὅτι ἐγὼ ἐχόρευα μαζὶ της. Εἶπα ὅτι δὲν ἤμην ἐγὼ ὁ καθαλιέρος της. «Δὲν πειράζει!» κάμετε ἓνα γύρον μαζὶ της», μοῦ εἶπε μειδιῶν εὐπροσηγῶς καὶ φορῶν τὴν σπάθην του. Ὅπως συμβαίνει ὅταν μετὰ μίαν ρεύσαντα σταγόνα ἐκ πλήρους φιάλης, χύνεται ὅλον τὸ περιεχόμενον κατὰ ρεύματα ὀρμητικὰ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὁ πρὸς τὴν Βάρεγκα ἔρως ἀφύπνισεν ὅλην τὴν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀγάπην δύναμιν.

Περιεπτυσσόμενη τὸν κόσμον σύμπαντα διὰ τῆς

*) Τέλος.

ἀγάπης μου. Ἡγάπων καὶ τὴν οἰκοδεσποιναν καὶ τὸν σύζυγόν της, καὶ τοὺς ξένους των, καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν γεωμέτρην Ἀντισίμουδ, ὅστις τόσον μ' εἶχε δυσαρεστήσει. Πρὸς τὸν πατέρα της δὲ μὲ τὸ προσήγνως μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ὠμοίαζε τόσον τὸ ἰδικόν της, ἡσθάνομην στοργὴν τρυφερὰν.

Ἡ μαζούρκα ἐτελείωσεν, οἱ οἰκοδεσποταὶ προσεκάλεσαν τοὺς ξένους εἰς τὸ δεῖπνον, ἀλλ' ὁ ταγματάρχης ἀπεποιήθη εἰπών, ὅτι δὲν δύναται νὰ μείνῃ· διότι αὐρίον, ἔσκεν ἐπειγούσης ὑποθέσεως, πρέπει νὰ ἐγερθῇ λίαν πρῶτ' ἀπεχαιρέτησι καὶ ἀνεχώρησι. Ἐξοδήθη μὴπως εὖγαι καὶ ἡ Βάρεγκα, εὐτυχῶς ὁμῶς ἔμεινε μὲ τὴν μητέρα της. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐχόρευσα μαζὶ τῆς τὴν ὑποσχθεῖσαν κανδρίλιαν καὶ μολοντί, ὥς ἐνόμιζα, ἥμην ἀπεριγρόπτως εὐτυχής, ἡ εὐτυχία μου ἠῤῥανεν, ἠῤῥανεν ὀλονέν. Δὲν εἶπαμε τίποτε περὶ ἔρωτος· δὲν τὴν ἠρώτησα ἂν μ' ἀγαπᾷ, οὐδὲ τὸν ἑαυτὸν μου ἐξήτασα περὶ τούτου. Μοῦ ἔφθανεν ὅτι τὴν ἠγάπων. Καὶ ἐν μόνον ἐφοδούμην, μὴπως συμβῇ τι καὶ μοῦ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν.

Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἐξεδύθην καὶ ἐσκέθην περὶ ὕπνου, εἶδον, ὅτι τοῦτο ἦτο ἐντελὴς ἄδυνάτον. Ἐκράτουν τὸ πτερόν τοῦ ριπίδιου της καὶ τὸ ἐν χειρὸντιόν της, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδωκεν ἀναχωροῦσα, ὅταν ἐξοδήθησα πρῶτον τὴν μητέρα της καὶ κατόπιν ἐκείνην νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἀμάξαν. Παρετήρουν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, καὶ χωρὶς νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ἐβλεπον ἐνώπιόν μου πότε τεινύσαν εἰς ἐμὲ τὴν χεῖρα μὲ χάραν, πότε—κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου—φέρουσιν εἰς τὰ χεῖλη ποτήριον καμπανίτου καὶ βυθίζουσιν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς της ὡπευτικῶς καὶ ἐκφραστικῶς· περισσύτερον ὁμῶς ἀναπαρίστατο εἰς τὴν φαντασίαν μου χορεύουσα μετὰ τοῦ πατρὸς της εὐχαρὶς καὶ γοργή καὶ ρίπτουσα ἐνίοτε βλέμματα πλήρη ὑπερφανεῖας καὶ εὐχαριστήσεως πρὸς τοὺς θεατάς, οἵτινες ἐθαύμαζον αὐτοὺς καὶ ἐν τῇ ψυχῇ μου ἦνωνα ἀμφοτέρους εἰς μίαν περίπτωσιν τρυφερότητος καὶ στοργῆς.

Ἐξῆς τότε μετὰ τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου. Οὗτος δὲν ἠγάπα τὰς συναγωγὰς καὶ δὲν μετέβαινεν εἰς τοὺς χορούς, τώρα δὲ ἡτοιμάζετο διὰ τὰς διδασκαλικὰς του ἐξετάσεις καὶ διῆγε πλέον περιωρισμένον βίον. Ὁ ἀδελφός μου ἐκοιμᾶτο. Παρετήρησα τὴν χωμένην εἰς τὸ προσκέφαλον καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ σκεπασμένην διὰ τοῦ ἐφαπλώματος κεφαλῇν του καὶ ἡσθάνθην λύπην δι' αὐτόν, λύπην διότι δὲν ἐγνώριζε καὶ δὲν συνεμερίζετο τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἡσθάνομην κατακλύζουσιν τὴν ὑπαρξίν μου. Ὁ θαλαμηπόλος μας Πετρούσας μὲ ὑπέβηθη κρατῶν κηρίον ἀνημμένον καὶ ἠθέλησε νὰ μὲ βοηθήσῃ ὥπως ἐκδυθῶ, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἀπέπεμψα. Ἡ θεά της μισοκοιμισμένης μορφῆς του μὲ τὴν ἄτακτον κόμην μοῦ ἐπροξένησεν συγκίνησιν.

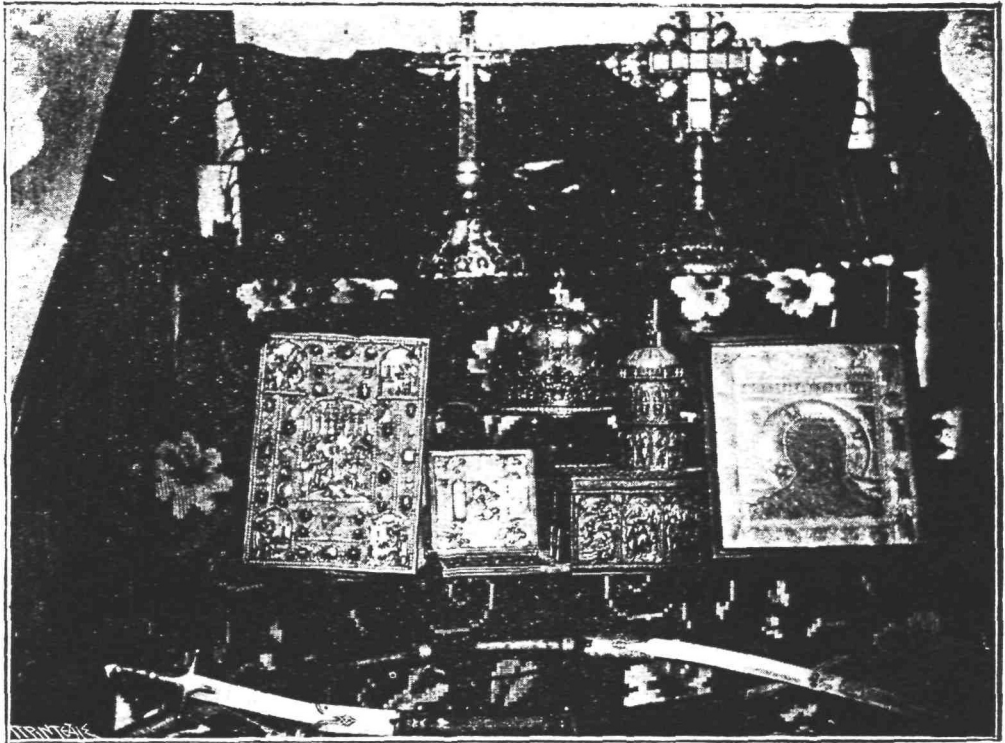
Προσπαθὼν νὰ μὴ κάμω κρότον, βαδίζων μὲ μαγάλην προφύλαξιν, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον μου καὶ ἐκάθισα ἐπὶ τῆς κλίνης. Ὁχι, ἥμην ὑπερβολικὰ εὐτυχής, δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ. Ἐκτεῖς δὲ τούτου τὸ δωμάτιον ἦτο πολὺ θερμὸν καὶ ἐγὼ ἀκροποδητεῖ ἐξῆλθον εἰς τὸν διάδρομον, ἐφόρεσα τὸ ἐπανωφόριόν μου, ἥνοιξα τὴν ἐξώθυραν καὶ εὐρέθην εἰς τὸν δρόμον.

Ἀπὸ τὸν χορὸν ἀνεχώρησα περὶ τὴν ὥρην ὥραν, ἐν τῇ κατοικίᾳ μου ἐχρονотρίσθησα δύο σχεδὸν ὥρας, οὕτως ὥστε, ὅταν ἐξῆλθον εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει. Ὁ καιρὸς ἦτο καθυπὸ ἀποκριάτικος, ὁμίχλη πυκνὴ ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τῆς ὁράσεως καὶ τὰ πλησίεστερα ἀντικείμενα, παχὺ στῶμα χιόνος ἐκάλυπτε καὶ τὸ ἔδαφος, καὶ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, καὶ τὰ δένδρα. Ἡ οἰκογένεια Β. κατώκει ἐξω τῆς πόλεως σχεδόν, πλησίον μεγάλης πλατείας, τὸ ἐν ἄκρον τῆς ὁποίας ἐχρονσίμευεν ὡς τόπος περιπάτου, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ὕψοῦτο παρθεναγωγεῖον. Διῆλθον τὴν ἔρημον συνοικίαν μας καὶ εὐρέθην εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἐνθα ἤρχισα νὰ συναντῶ διαφόρους διαβάτας, ἐργάτας, ἐκλυθρα φορτωμένα ξύλα. Καὶ οἱ ἵπποι οἱ ρυθμικῶς κινούμεντες τὰς ὑγρὰς κεφαλὰς των καὶ μετὰ κόπου σύροντες τοὺς πόδας αὐτῶν ἐπὶ τῆς παγωμένης χιόνος, καὶ οἱ καραγωγεῖς οἱ βηματίζοντες μὲ τὰ χονδροειδῆ ὑποδήματά των παρὰ τὰς ἀμάξας των, καὶ αἱ οἰκίαι, αἱ μόλις διακρινόμεναι ἐν τῇ ὁμίχλῃ—τὰ πάντα μοὶ ἐπροξένουν ἰδιαιτέρην ἐντύπωσιν καὶ ἀπέσπων τὴν προσοχήν μου καὶ ἐκίνουν τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Ὅταν ἐρθασα εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου ἡ κατοικία μου, εἶδον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνα μάζαν μελανὴν ἀπροσδιόριστον καὶ ἤκουσα τὸν ἥχον τυμπάνου· ἡ δὲ μουσικὴ αὕτη ἀντήχησεν ἀπτόμοις καὶ ἀγρία εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἥτις ἐτόνιζε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὰς γλυκυτέρας μελωδίας. «Τί νὰ εἴν' αὐτό;» ἐσκέθην καὶ μετὰ κόπου βαδίζων ἐπὶ τῆς ἐλισθηρᾶς γῆς, διηυθύνθην πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο. Μετὰ ἑκατὸν περίπου βήματα, διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης ἤρχισα νὰ διακρίνω πολλοὺς ἀνθρώπους· ἦσαν στρατιῶται. «Γυμνάζονται, φαίνεται!» ἐσκέθην καὶ μαζὶ μὲ ἕνα σιδηρουργόν, φοροῦντα ἐθαρμένον ἐπανωφόριον καὶ ἀκάλυτον ποδιάν, ὅστις ἔφερε κατὶ καὶ ἐβάδιζεν ἐμπροσθέν μου, ἐπλησίισα νὰ ἴδω τί συμβαίνει. Οἱ στρατιῶται μὲ τὰς μελανὰς στολὰς των ἴσταντο ἀκίνητοι εἰς δύο πυκνὰς σειρὰς κρατοῦντες τὰ ὅπλα των παρὰ πόδας. Ὅπισθεν των ἦσαν τοποθετημένοι οἱ μουσικοί, οἵτινες μὲ τὰ τύμπανα καὶ τὰς σάλπιγγάς των ἐπανελάμβανον τὴν δυσάρεστον καὶ ἐκχωφαντικὴν μονότονον μουσικὴν των.

—Τί κάμνουν αὐτοὶ ἐδῶ, ἠρώτησα τὸν σιδηρουργόν, ὅστις ἐσταμάτησε παραπλήσιως μου.

—Τιμωροῦν ἕνα Τάγμα, γιατί ἐφυγε ἀπ' τάφεντικὸς του, εἶπεν ὀργισμένος ὁ σιδηρουργὸς παρατηρῶν μὲ προφανῇ δυσαρέσκειαν τὴν μακρὰν γραμμὴν τῶν στρατιωτῶν. Ἡρχισα νὰ παρατηρῶ καὶ ἐγὼ μὲ προσοχήν καὶ διέκρινα ὅγκον τινὰ μελανὸν κινούμενον μετὰ τῶν δύο πυκνῶν στοιχείων καὶ πλησιάζοντα ὀλονέν πρὸς τὸ μέρος μας. Μετ' οὐ πολὺ δὲ εἶδον ἀνθρώπον γυμνὸν μέχρις ὀσφύος δεδεμένον ἐπὶ τῶν τυφεκίων δύο στρατιωτῶν καὶ πλησίον του βαδίζοντα ὑψηλὸν ἀξιωματικόν. Τρέμων σύσσωμος καὶ μόλις σύρων τοὺς πόδας του ἐπὶ τῆς χιόνος ὁ τιμωρούμενος ἐπροχώρει, ἐνῶ τὰ κτυπήματα βροχηδὸν ἐπέπιπτον ἐπ' αὐτοῦ ἐξ ἀμφοτέρων των γραμμῶν. Καὶ ἄλλοτε μὲν κλονιζόμενος ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τότε οἱ ὀδηγοῦντες αὐτὸν στρατιῶται διὰ βιαίας ὠθήσεως ἐπανεφέρον εἰς τὴν ἰσορροπίαν, ἄλλοτε ἐκλινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐν ἐξαντλήσει τὸ σῶμα καὶ οἱ συνοδοὶ του ἔσυρον αὐτόν ἀποτόμως διὰ νὰ τὸν ἀνερθώσωσι. Καὶ χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ μὲ βῆμα σταθερὸν ἐπροχώρει

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

Σταυροί, εικόνες, ευαγγέλια, ξίφη, μίτραι, άμυνήτου ιστορικής αξίας, φυλασσόμενα εις τὸ Σκευοφυλάκιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

ὁ ὑψηλὸς ἀξιωματικὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῖου ἀνεγνώρισα τὸν πατέρα τῆς Πικρεϊκας μὲ τοὺς λευκοὺς μύστικας καὶ τὴν θαλασσαν τοῦ μορρίν.

Εἰς κάθε κτύπημα ὁ τιμωρούμενος, ὡς ἀπορῶν, ἔστρεψε τὸ ἡλικιωμένον ἐν τοῦ ἄλλου πρόσωπόν του, πρὸς τὸ μέρος ὁποῦν προήρχετο τοῦτο καὶ ἡμιανοίγων τὰ πελιδνὰ χεῖλη τοῦ ἐπανέλαμβανε τὰς ἰδίας πάντοτε λέξεις. Μόνον ὅταν διήλθε πλησίον μου ἤκουσα τί ἔλεγε, καὶ οἱ λόγοι τοῦ ἀντήχουν ὡς λυγμοί: «Ἀδέλφια σπλαχνισθῆτέ με! Ἀδέλφια, σπλαχνισθῆτέ με!» Τὰ ἀδέλφια ὅμως δὲν ἠδυσπλάγχνιζοντο καὶ ὅταν ἡ παρέλασις ἔρθασε πλησίον μου εἶδον πῶς ὁ ἀπέναντί μου στρατιώτης ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα καὶ ὑψώσας μὲ συριγμὸν ἀπαίσιον τὴν χονδρὰν ράβδον, ἣν ἐκράτει, κατέστρεψεν αὐτὴν μετὰ δυνάμει ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ Ταρτάρου. Ὁ ἀτυχὴς συνεσπειρώθη ὑπὸ τὸ ἄλγος τοῦ ραβδισμού, ἀλλὰ δι' ἰσχυρὰς κινήσεως τὸν ἀνώρθωσαν καὶ ἴδιον κτύπημα ἐνέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ ταγματάρχης ἐδόδιζε πλησίον τοῦ ἄλλοτε παρατηρῶν τὸ ἔδαφος καὶ ἄλλοτε τὸν βασανιζόμενον, ἀναπνέων μὲ ἀπόλαυσιν τὸν παγωμένον ἀέρα καὶ φαινόμενος ἀτάραχος καὶ εὐχαριστημένος. Ὅταν ἡ παρέλασις ἀντιπαρῆλθεν, εἶδον πρὸς στιγμήν διὰ μέσου τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν τὴν ράχιν τοῦ βασανιζομένου. Ἦτο κάτι τι ὑγρόν, ἐρυθρόν, ἀπροσδιόριστον, ἄμορφον καὶ ὑπερφυσικὸν τόσον, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω ὅτι τοῦτο ἦτο σῶμα ἀνθρώπινον.

— ὦ, Θεέ μου, ἐστέναξεν ὁ σιδηρουργός.

Ὁ βασανιζόμενος ἀπεμακρύνετο. Καὶ τὰ κτυπήματα ἐξηκολούθουν νὰ καταπίπτουν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθει νὰ συσπειροῦται καὶ νὰ ριγῇ καὶ τὰ τύμπανα νὰ ἤχῳσι καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ ταγματάρχου νὰ βαδίζῃ παρὰ τὸν ἀτυχὴ εὐθυτενὲς καὶ ἀγέροντον. Αἰφνὴς ἐσταμάτησε καὶ ἐπλησίασεν ἕνα στρατιώτην.

— Σοῦ δείχνω ἐγὼ τῶρα, ἠκούσθη ἡ ὠρμισμένη φωνὴ του. Σοῦ δείχνω ἐγὼ νὰ χαιδεύης, ὅταν πρέπει νὰ κτυπᾷς.

Καὶ εἶδον πῶς διὰ τῆς χειροκτισφόρου ἰσχυρᾶς χειρὸς τοῦ ἐρράπισεν ἐπανειλημμένως ἕνα τρομαγμένον καὶ ἀδύνατον στρατιώτην, διότι διέπραξε τὸ σφάλμα νὰ μὴ καταφέρῃ τὴν ράβδον τοῦ μετ' ἀρκετῆς δυνάμει ἐπὶ τῆς πληγωμένης ράχως τοῦ Ταρτάρου. Ὁ ταγματάρχης στρέψας τυχαίως τὸ βλέμμα μὲ διέκρινεν, ἀλλὰ προσεποίηθη ὅτι δὲν μὲ εἶδε καὶ συνοφρυωθεὶς ὀργίλως ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐπροχώρησεν. Ἡσθάνθη τόσῃ ἐντροπῇ, ὥστε μὴ γνωρίζων πῶς νὰ κρυφθῇ, ὡς εἶν εἶχον συλληφθῇ διαπραττων αἰσχρόν τι ἐγκλήμα, ἐχαμήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔσπευσα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιστροφῆς ἀντήχη: εἰς τὰ ὠτά μου ὁ ἥχος τοῦ τυμπάνου, ἡ ἀλγεινὴ ἐπίκλησις «ἀδέλφια σπλαχνισθῆτέ με!» καὶ ἡ ὀργίλη φωνὴ τοῦ ταγματάρχου «σοῦ δείχνω νὰ χαιδεύης, ὅταν πρέπει νὰ κτυπᾷς!» Καὶ συγχρόνως τὴν καρδίαν μου ἐπίεζεν ἄλγος τοσοῦτον, ὥστε μερικὰς φορὰς ἐσταμάτησα, ὥστε αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλιπον ἐποτημέναι ἐκ τοῦ φρικτοῦ θεάμα

τος. Δεν ένθυμοῦμαι πῶς ἔφθασα μέχρι τῆς κατοικίας μου καὶ κατεκλήθην. Μόλις ἔρωθς ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούςς ἐλα ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσα ἀναπαρεστάθηνσαν ζωηρότατα ἐνώπιόν μου. «Φαίνεται ὅτι αὐτὸς θὰ γνωρίζῃ καὶ τι, τὸ ὅπου ἐγὼ ἄγνοῶ, ἐσκεπτόμην διὰ τὸν ταγματάρχην. Ἄν ἐγνώριζα ὅτι αὐτὸς γνωρίζει, θὰ ἤνθουν ὅτι εἶδα καὶ δὲν θὰ ἔδασανίζομην».

Ἄλλ' ὅσοι καὶ ἂν ἐσκέφθην, δὲν ἤδυνήθην νὰ ἐννοήσω τί εἰςμποροῦσε νὰ γνωρίζῃ ὁ ταγματάρχης καὶ ἀπεκοιμήθην μὲ οὐ πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἀρῶ πρῶτον ἐπισκέφθην φίλον μου τινα καὶ ἀπεχωρίσθην αὐτοῦ ἐντελῶς μεθυμένος.

Καὶ νομίζετε, ὅτι τότε ἔφθασα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτὸ τὸ ὅπου εἶδα ἦτο κακὸ ; Ποσῶς. «Ἄρῶ ἢ τιμωρία αὕτη διεξάγεται μετὰ τσαύτης πεποιθήσεως καὶ εἰ εἰς παραδεξιμένη παρὰ πάντων, ὡς ἀπαραίτητος, ἔπεται ὅτι αὐτοὶ γινώσκουν τί, ἔπερ ἐγὼ ἄγνοῶ», ἐσκεπτόμην καὶ προσεπάθουν νὰ τὸ ἐξηγιάσω. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεπάθον καὶ τότε καὶ ἀρχότερον, οὐδὲν ἔμαθα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐξηκρίθωσα τίποτε σχετικόν, δὲν ἤδυνήθην νὰ γίνω στρατιωτικός, ὡς εἶχα προηγουμένως ὀριστικῶς ἀποφασίσαι, καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει τοῦτο, ἀλλ' εἰς οὐδεμίαν κυβερνητικὴν ὑπηρεσίαν προσήλθον καὶ ἐπέρασα, καθὼς βλέπετε, τὴν ζωὴν μου ἐντελῶς

ἄχρηστος καὶ ἀνωρελὴς καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

— Ἐ, ὅσον γι' αὐτὸ ὀμιλοῦν εὐγλωττότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τὰ ἔργα σας, εἶπε κάποιος ἐξ ἡμῶν. Εἰπῆτε καλύτερον, ὅτι πολλοὶ θὰ ἔμενον ἄχρηστοι καὶ ἀνωρελεῖς, ἂν δὲν ὑπῆρχατε σεῖς.

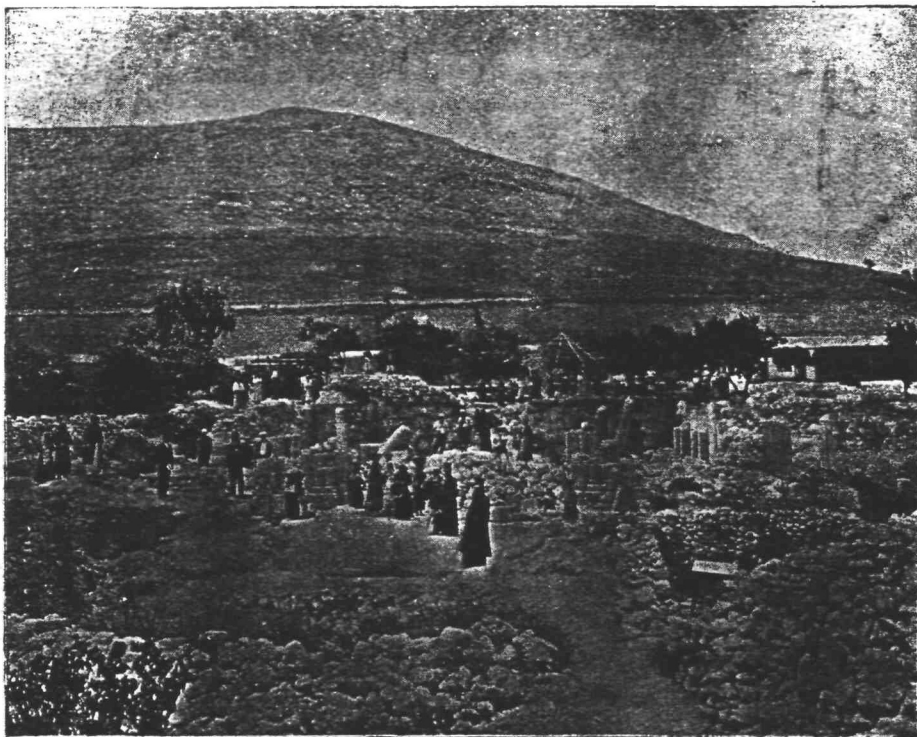
— Ἐλᾶτε τώρα, αὐτὰ εἰν' ἀνοήσιες, εἶπε δυστηρημέως πραγματικῶς ὁ Ἰδὸν Βασίλειδης.

— Καὶ ἡ ἀγάπη σας ἢ φοδρά ; τὸν ἠρωτήσαμεν.

— Ἡ ἀγάπη ; Ἡ ἀγάπη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξέλιπε. Καὶ ὅταν ἡ Βάρεγκα κατὰ τὴν συνήθειάν της μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἔμενε σιωπηλὴ καὶ ρεμβώδης, ἐγὼ πάραυτα ἀνεμνησκόμεν τὸν ταγματάρχην καὶ τὴν σκηνὴν τῆς πλατείας καὶ καὶ πολὺ δυσάρεστον συνέβαινεν ἐν ἐμοί. Ὡς ἐκ τούτου προσεπάθουν νὰ τὴν συναντῶ ὅσον τὸ δυνατόν σπανιώτερον καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀγάπη ἔφθασε μέχρι τοῦ μηδενὸς καὶ ἐξητμήσθη. Ἰδοὺ λοιπόν, πὺς ἐνίστε συ ἐπεὶ ἐντελῶς ἀπροσδοκῆτων γεγονότων ὁ βίος τοῦ ἀθρόπου δύναται νὰ λάβῃ τροπὴν ἐντελῶς ἄλλοίαν τῆς προδιαγεγραμμένης. Καὶ σεῖς μοῦ λέγετε τώρα....—ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του ὁ γηραιὸς μας φίλος.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

ΦΥΛΛΙΣ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

Τὸ φρέαρ τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἡ εὐτυχία γεννᾷ τὴν καίωσίνην' ἐκεῖνοι ποῦ μένουσι καλοὶ καὶ εἰς τὰς δυστηρίας, αὐτοὶ εἶνε ἄγριοι.

★

Θὰ ἔλεγες κάλλιστα : «Δὲν θ' ἀποθάνω ἀπὸ δυστυχίαν». Ἀλλὰ πὺς μπορεῖς νὰ πῇς : «Ἐγὼ δὲν θὰ παντρευθῶ».

Ποικιλία γνωμῶν δι' ἐν ἔργον τέχνης, δείχνει ὅτι τὸ ἔργον εἶνε νέον, σύνθετον καὶ ζωτικόν.

Ὅταν οἱ κριτικοὶ διαφωνοῦν, ὁ καλλιτέχνης εὐρίσκεται εἰς ἁρμονίαν μὲ τὸν ἑαυτὸν του.

★

Ἡ σιγὴ εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα νίκη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του.